# צפת - עיר המקובלים והניסים הגלויים

מי שסבר שהפילוג ואיומי הפילוג של אפי איתם והדב יצחק לוי, יפגעו במיפקד הציונות הדתית של המפד"ל - טעה בגדול. מתברר כי ככל שהמשברים בתוך המפד"ל מאיימים על עתידה, קודה לפתע הנס הישרוצה באה מטקר מות שכלל לא ציפו להם.

כך, למשל, בעיר כמו צפת שבה מאוחדת י"ג מיחזה הר חמים, כמובא באריכות בספרי הקבלה (על הגליל), והיא כי דוע עיד המקובלים, מתחוללים לאחרונה גם מופתים גלויים רבי יום ביומו, והנהגת העיקרית מהם היא רווקא המפד"ל.

מי היה מאמין שרוסים, לאו דווקא שומרי תורה ומצוות בלשון המעטה, יתפקדו במוניהם למען המפד"ל? והם, שלא חלקם אין גרוש על הנשמה, משלמים בלב טוב ובעיריפה עבור "רמי מיפקד". ובעוד הם צועים להתפקד, באים חסי די ברסלב, לא במודדים אלא במאותיהם ומבקשים ומתחי נגים להתפקד עבור המפד"ל. גם הם, העניים המרודים, החליטו להצית את הפרוטה האחרונה מקופת החיסכון שלהם ולבלב שיזכו להתפקד למפד"ל. ומי אמר ששי"ם בע ליזה סעו לצפת ותראו איך ש"סניקים שרופים מתפקדים עבור המפד"ל לכבוד ולתפארת.

אני חושש שחלק מהקוראים יקבלו את הכתוב כאן כאמת לאמיתה ולא כבדיחת לעגנים, אז נסביר לדברים בשמם. מאות מתושבי צפת, שאין סיכוי כלל שיצביעו עבור המ פד"ל בבחירות לכנסת, מתפקדים עתה ב"מיפקד המפד"ל". בכל מערכת בחירות לכנסת מצביעים בעד המפד"ל כ־700 איש. ה־700 הללו מוכרים פחות או יותר וכל מסטר מעבר לזה, אשר חודע במאות, מעודד שאלות לגבי טיב המיפקד כולו. אז יאמר השומר: "כן, יהיו התפוצות בגלל נבחרי המ פד"ל בצפת ששישים גדולות ונצרותו". ייתכן, אם כי נס כזה עוד לא אירע בצפת, גם בימיה הגדולים של המפד"ל, שאלפים מתושבי העיר יצביעו כעדה בבחירות לכנסת.

ולאן כל זה יובילו יש בצפת כמה עסקנים חשובים של המפד"ל, ביזנסדתים אמיתיים, שפוקדים חוגים המוחים עם המפד"ל, אך הללו לא יגישו כלל לוועדת המפד"ל לפ רוזת התמיכה שמממה הם נהנים. שכן, הם יודעים על־ידי הה מנים המתפקדים שכל קשר בינם לבין המפד"ל הוא אפילו לא מקרי.

אליעזר (אלי) הפופס, נאמן הציונות הדתית שינק מחלב אמו ובבית אביו ר' שלמה יהפשוב האופס ז"ל את משנת הפועמז"ז במופרוז, עלול שלא להגיע לוועידה וכמוהו יהנה עמאר, יעקב סבן ודוד ממן, מותיקי המפד"ל בצפת.

ומה שקודה בצפת קודה גם בירושלים בשכונת מסרי־ מות. האם בשביל זה צריכים את המיפקד? בשכונת הידוע למיות שבהן המפד"ל קיבלה אלפי קולות בבחירות לכנסת, מספר המתפקדים עלוב, נכון לכתיבת שורות אלו (יום ראי שון י"ח אדר א'), ושילו בשכונת שהקולות למען המפד"ל בבחירות לכנסת רק צייצי - פחות ישנה הצעורדות ללא כל פרסוציה למצבי הבצביעה בעיר בזמן אמת.

טילפנתי להפופס (אלי) ושאלתי אותו מה קודה תשוב תו היתה כי לפי מצב העניינים כיגע, נראה שהוא תסכיו יוותרו על הבחירות הפנימיות בכלל. האם זה אומר כן לדוד שלישי שלא פנה עודף למפד"ל ולהסתדרות"ז בשום מצב. אחיו אברהם הפופס, ויקסודנט בפוניפרסיטת ב־אילן, חבר מרכז המפד"ל ובאחיו ממייסמי משנת תורה ועבודה הלכה למעשה, עלול גם הוא להחליט לפרוש מהמיזדך הזה.

נשאלת השאלה, מי צריך אלפי קולות של מתפקדים לשעות מרוע לתת יד לקבלני קולות? וגם אם ייאמר כי הללו רוצים להכיר סובה לעסקנים מסויימים ומשום כך מתפקדים, האמנם בשל כך נעשה המיפקד? אפשר לויתר על קולותיהם של חסידי ברסלב במיפקד הציונות הדתית ולאפשר להם להצביע מפד"ל בבחירות לכנסת או לרשות המקומית. אלא אם כן חל מהפך בהנהגת המפד"ל ויש לה עניין בקידומו של הציבור החרדי.

הגישה השונה לגמרי אופציות אחרות במקום מיפקד, הר דור אפשרי במיוחד בציונות הדתית שהיא מדריכה של כר חות הפעילים בה. נציגות ל"אומנה" (שתיכתב מתוך "אומנה") נציגות לדור הצעיר סלול, נציגות לעולם התורה, נציגות לאקדמיה ונציגות למה שמכונים "בעלי בתים". כלל הציבור.

לא שכחתי את הקיבוץ הדתי ולא שכחתי את ציבור הער לים. זהו בסיס למחשבה וכראי ליישם את הדיעון הזה שזורא משובל על רבים. המפד"ל עומדת בפני סכנה קיומית הממי פקד בנוסח צפת וירושלים לא יציל אותה.

## מחפרסם על לוח המודעות

**המבוא להלן מתפרסם עתה על לוח המודעות של הישיבה הטכנולוגית אוריח כפר־סבא.**

**בשיעור לשון לכיתה ז'2 הציבה המורה רחל קר ני: לתלמידים נושנים לכתיבה וביניהם והלוחיה. מתניה מרליך, בפר תמים ויישר, כתב מה שכתב מתוך פרץ של רגשות אישה לכלי המשוחרת הזה, הד מות המרגוני מכר בי מן הראוי שכל תלמידי הישי בה יקראו את דבריו. אמנם בי היה הלוי ותכר - היה הדבר מתפרסם על לוח המודעות בכל ביתות בתי המפר החרדים ועל המקרר בבית בשביל ההורים.**

**הנה דבריו של מתניה מרליך ללא שיבוש: "ל' טלוזיה יש השפעה שלילית גדולה על המתבגרים. תמת מהסיבה של חוסר הצנזורה, על רוב התכנים הד תוכניות. והלוזיה "מעשירה" את אחוי המילים של נערים ונערות במילים בישות ובמות, שהשלכתיה הם התנהגות בחוצפה, התחצפות לוהים, ובן לכובדים אחים. או למה אנחנו צריים את כל כך הרבה, למות שאנחנו מדעים להשלכות שלות ואם זה נהבל משעי מות מפשר בי־נתיים הורים רבים מתנגדים לצפיה מרובה, וכבל זאת מרשים לילדיהם, ואילו לצפות לשות שעות מרובות של בידור משחית, שכזה, במקום להתקשם ולהציר "ה, מפשיע עם הוריהל הד מר הזה, או נבון שזה מרגש ומשיע, או נבון שזה מעביר את הזמן, או נבון שאם אין לנו את זה לשות שעתיים ביום, אנחנו מרגישים כאי מבול בלי סם, שזוקע בראות לעד מבה יומית של קשרים. ולבן, אני מריים להתקשם נגד הטבה הזו, בכך שנרשן את עצמנו, הבית בבלות, בשביל שיהי טוב יותר".**

# העולם הבא

**(מתוך שיחה של הרבני הבי יעקב עדס שליטיא)**

מדראי לבאר כמה דברים בענין גן עדן וגיהנם. ויודע שהנושן חיים אמר: מתחי התחילה להתמעט בבודה תמורה הראשה שמים בעולם - מיום שהפסיקו לדבר בדרשות על גיהנם וגן עדן. וטעות הדבר להפ סיק לדבר בזה. האדרבה, נוהץ הדבר להשריש בתוך הלבבות את ענין זה של גן עדן וגיהנם. הטיבה שרבים ושלו לדבר על זה, מקודה בכך שאינם מבינים כראי את ענייני גן עדן וגיהנם וקשה להם לדבר בדבר שאינם מבינים אותו. ולכן, מהוכחה לבאר קצת מדברים אלו. האי שלי באר הדברים השב ובפשט צריך אריכות גדולה, אלא שאין לנו כאן המקום לזה. אבל, בכל אופן, הכרחי לבאר מעט את הדברים האלה.

א. במשנה במסכת אבות נאמר: יפה שעה אחת של חיי עולם הבא יותר מכל חיי עולם הזה, ויפרשו בזה שאף אם יחברו את כל תענוגי עולם הזה שהיה לכל האנשים שבעולם מיום בריאת העולם ועד סופו, אין זה שקול אף כרגע אחד של התענוג שיש לנשמה בעולם הבא.

ב. ולצד שני מבואר בספרים הקדושים, שאשילו שבעים שנה יסודים באויר בעולם הזה אינו שקול כימחים שיש לנשמה בשעה אחת בגיהנם.

ג. ובביאור הענין שהתענוגים והטבל בעולם הבא הם בעצמה הדבה יותר גדולה מאשר בעולם הזה חלק מהדברים מיוסדים על פי דברי הרמב"ן בספר תורת האדם בשער הגמול, שהנה בכל עניני הנאה וטבל שבעולם הזה צריך לבדר את הם לגוף או לנשמה. שאם נאמר שהם לגוף בלבד - לא יתכן הדבר שודאי גוף של מת בלא הנשמה אין לו הנאה וטבל בבודה כאלו. ואם נאמר שהתנאה והטבל הם לנשמה בלבד ראי שזה לא יתכן, שודאי התענוגים והטבל בגוף אכילה ומכה הם בגוף. והתשובה לזה, שהתנאה והטבל הם בעיקרם לנשמה, אלא שבזיון שהנשמה מלובשת בגוף ממילא גם הנאותיה וטבלייה מלובשים בפער לות גופניות.

ד. והנה בעולם הבא סוג התענוגים הם סוג אחד, אבל עניינם הוא שהם תענוגים יותר ישירים לנשמה בלא מלבוש של הגוף וכן לאידך גיסא, ענין הטבל, הוא סוג טבל שפניעתו בנשמה בצורה יותר ישירה וכיוון שהכל יותר ישיר הבל בעוצמה יותר חזקה.

ה. משל למה הדבר דומה לאדם שחטא למלך בשר ודם וגזר עליו המלך עונש מלקות על ידי ונתן לו שתי בריחות: או חמש מכות חזקות בפטיש על ידי כמות שהוא, או חמישים מכות בפטיש על ידי אבל בשי מלובשות בכשפה עבה, שכמעט אינו מרגיש במכה. שודאי עדיף לו הד מישים בהפסק כפה: מחמש שלא בהפסק כפה. וכן על דרך זה לענייננו: כל התענוגים והטבל של האדם בעולם הזה הוא במחיצה של כפה עבה: ואילו התענוגים והטבל בעולם הבא הם בלא שום מחיצה.

ו. ועיין ברמב"ן בספר תורת האדם בשער הגמול (עמ' רס"ו ורס"ז עיי"ש באריכות וכאן הובא רק מעט מדבריו) שכתב, שכמו שבעולם הזה אש שורפת נוף גם בעולם הבא יש מציאות רוחנית שנקראת אש והיא שורפ לאש שבעולם הזה ובכוחה של אש רוחנית זו לשרוף נפ מות ולא שבגיהנום הוא סוג אש כמו בעולם הזה.

ז. האם היה אדם יכול לדגיש מקצת מן המקצת של התענוג הישיר כמו בעולם הבא היה מתמלא בחשק עצום ונורא לעבודת השם יתברך וכל תאוות עולם הזה היו נמסים כפניו באופן מוחלט. וכן לאידך גיסא, אם היה אדם מבין מקצת מן המקצת מהטבל הישיר כמו בגיהנום היה נבנס כלבו פוד אימים מכל דבר שיש בו שמץ של עבירה. ברם, כדי שהעולם הזה יהיה עולם הנסיון, התתיר הקדוש ברוך הוא מבני־אדם את יכולת ההרגשה. אבל, מבל מקום, צריך האדם בשכלו להתבונן כמה שיותר ברבים אלו שעל ידי זה יתעורר בלבו חשק נפלא לעשיית רצון השם ומזה עצום מלעבוד על רצון השם.

ח. והנה מלבד מה שהתבאר גודל השכר בגן עדן לעומת תענוגי עולם הזה, עוד יש כזה ענין גדול אחר, שהשכר בגן עדן הוא נצחי וכמו שכתב הרמח"ל שענין השכר בעולם הבא אינו כענין שכר שמשלם אדם לחברו בעולם הזה על חפץ שקנה ממנו, שאם גבר לשלם כל השכר ממילא פטור מלשלם עוד. לא כן השכר בעולם הבא אף שקיבל האדם כבר פי כמה ממצותיו עדיין ממשיך לקבל השכר, שהשכר הוא נצחי לעולמי עולמים בלא הפסק, ויתירה מזה: שהולך השכר וגדל, כיון שעל ידי השכר שהוא רוחני וקדוש מזדכך האדם יותר ויותר ונעשה ראוי לעוד שכר.

ט. והנה אף שעיקר המדרגה הגבוהה הוא בעשות האדם את המצוות ובהיותו מהעבירות מכח אהבת השם ומכח יראה ודחמות ולא מכח יראת העונש, אך מכל מקום וראי שנצרך לכל אדם גם יראת העונש ודיעת השכר הגדול של המצוות, שאלו משתוות נדולים להיקבל מפי רבי הוי הדע. והרמח"ל הנ"ל הוא חשבון גדול לענין זה שידע האדם שאף פעם מהמצעות ממצוה או מעשיית עבירה אינו שדווית, שכל חד דף עולם הזה כאין וכאפס לעומת משהו של שכר בעולם הבא.

י. והביור הקודות יעקב זצ"ל היה אומר שמעיקרי היראת שפים הוא שיבין האדם שלהיכשל באיסור הוא כמו לשתות כוס רעל האם יביאו לאדם בקבוק שכתוב עליו רעל מסוכן ובתוכו משקה חדא צמא מאוד ויבוא ידיד שלו ויאמר לו ידוע לי היטב שבקבוק זי משקה רגיל ולא רעל לא ידאה למוך עליו מפני שמדובר בסיכון גבוה מאוד. וכך צריך להתייחס לדבר שיש בו חשש איסור רעל אחת כמה וכמה באיסורים חמורים מתחילה שיש בהם כרת מאיסורי שכת האיסורי נידוי, שצריך לה רגיש שזה עוד הדבה מעבר לדעל.

schiffs@013.net.il